

ak, mindjárt
nem valami
ran jót tett,
éséget.
és szaporán
intha valaki
bele egy-két
ves aranyos
ugárzott az

el, akadtam
nagyobb volt
már vissza-
nem elébb
ér színedet.
vel és Titi-
A tündérke
t az ajtóhoz
akarta ker-
persze nagy

spantul, de
tott Petiké-
lta a király-
kött. Vissza
m mikor a
árontottak.
kával csak
! Pusztulj!
em bánták,
ogon élde-
azóta nem

yi szíves jó
em is köszön-
m valameny-
ret a kedves

Forgó bácsi
imű rovatok
radnak.

naeum-épület.
zv. társulat.

KIS LAP

CSATA UTÁN. (Lásd a 285. lapon.)

XXX. kötet, 18. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. 1886. május 2-án.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

ALADÁR ÉS HUGOCSKÁJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

EM is lett Piroskának semmi baja s reggel fölébredt korán, mint rendszeren. Alighogy felöltöztették, sietett Aladárhoz, ki még ekker is ép oly jóizüen aludt, mint éjjélkor. De Piroska most már okosabban fogott a dolgához: nagy ügyyel-bajjal, de mégis fölkapaszkodott az ágyra és megölelte az álmos táskát. Már erre csakugyan fölébredt.

— Ohó? Ki az, mi az?

— Én vagyok... kelj föl, hogy el ne késsél... meg ne büntessenek!

— Igaz a! Azért is kifogok Ferin és a többieken, a kik csufoltak.

Ez már nagy örömére vált Piroskának s elbeszélte, hogy éjjel mennyit fáradt hiába. Aladár persze nagyot nevetett a bohó kicsike kalandjain és érezte, hogy most már kétszeresen kötelessége teljesíteni a kívánságát. Fölkelt, szaporán öltözött, és mire a reggelit az ebédlőbe vitték, Piroska és Aladár diadalmasan vonultak be mint legelsők az asztalhoz.

Nem csoda, ha ilyenképen a két testvér különösen ragaszkodott egymáshoz. Aladár, nagyocska fiu létére, ugy eljátszogatott a kicsi leánykával, mintha ez hozzá való pajtás lett volna; Piroska meg csak akkor volt igazán boldog, ha Aladárral lehetett. De még nagyobb volt mindkettejük öröme, mikor végre megérkezett Tóni bácsi, ha csak egy-két napra is.

Tóni bácsi volt a gyermekek kedvence, de különösen a Piroskáé és az Aladaré. Senki sem tudta Piroskát oly

pompásan lovagoltatni a térdén, sem oly tréfás mesékkal jóltartani, mint Tóni bácsi. Aladár pedig nem győzte hallgatni a bácsi érdekes magyarázatait, mikor kiint sétáltak a mezőn.

Piroska el is tökélte, hogy ünnepiesen fogadja a kedves bácsit, a miért aztán meg is gyült a baja az öreg kertészszel. Az öreg jól látta, hogy a kis leány egy roppant kosárral erőlködik kifelé a kertből. És a kosár tele volt a legszebb virágokkal.

— Uram Teremtőm! Mit esinált! Pirooska kisasszony? Letépdeste a legszebb virágokat!

Le ám, és összetaposta a virágágycakat ugy, hogy három napig lesz vele dolog mig rendbe hozzák. Az öreg kertész igazán megharagudott.

— No megálljon, ezt már csakugyan megmondom a mamának.

— Igen, de Tóni bácsinak virág kell... Tóni bácsi nagyon szereti a virágot.

És bezipelte a kosarat a házba, ott pedig a vendégszobát tele rakta virággal, szórta asztalra, székre, pamlagra, ágyra, ugy, hogy Tóni bácsi igazán virágok közt hálhatott. A nagy virágpusztítás miatt persze a mama is haragudott egy kicsit, de hát mégsem tudta igazán rosz néven venni, mikor látta, hogy a kicsike milyen gyöngéd szándékkal tette ezt, Tóni bácsi pedig már épen nagyon örült a kedveskedésnek.

Másnap reggel nem kellett Aladárt költögetni, ő volt legelőször talpon. Sietett ki a kertbe, hol már sétában találta a bácsit.

— Tudja-e, Tóni bácsi, mit ígért nekem a multkor?

— Mit, kedves öcsém?

— Azt, hogy majd elmegyünk együtt halászni.

— Igértem? No már ha ígértem, akkor meg is kell tartatni. Ma délután tehát kísétálunk a folyóhoz horgászni.

Aladár alig győzte bevárni az ebédet; akár el is engedte volna, csak már indulhassanak. Hanem Piroska annál kevésbé örült és szemei tele voltak könnyel, mikor a bácsi Aladárral végre csakugyan utra kelt, őt pedig otthon hagyták. Igen, otthon hagyták, ami nagyon, nagyon kegyetlen dolog volt, Piroska meg volt róla győződve. Arra nem gondolt, hogy szívesen vitték volna magukkal, csak hogy igen nagyot kellett gyalogolni, ezt ő pedig meg nem bírta volna, aztán meg ott kin a folyónál nem ügyelhetek volna rá, mert halászni akartak. Már pedig olyan kis leánynak nem igen alkalmas hely a víz partja, hogy ott egymaga járkálgasson.

Otthon hagyták tehát kedvencöket, bizva benne, hogy majd megvigasztalódik, elmulat másvalamikép. Pár perc múlva már nem is igen gondoltak rá, mert gyönyörű idő volt, pompás séta esett a mezőkön végig a folyóhoz, hol a bácsi mindjárt talált is árnyékos helyet. Itt letelepedtek, föltűzték a csalókat a horogra és megkezdték a halászatot.

Sok hal volt a folyóban, Tóni bácsi rövid idő alatt fogott is néhányat, de Aladárnak semmikép sem szolgált a szerencse.

— Csak már legalább egyet foghatnék!

— Addig nem fogsz, míg türelmetlenkedel, izegsz-mozogsz. Nyugodtan, mozdulatlatlanul kell tartani a horogvesszőt. Várj csak, addig talán szerencsésebb leszel, míg én odajárok. Benézek amoda a majorba, rendelek magunknak egy kis ozsonnát. Nem maradok el sokáig, addig el ne mozdulj innen.

— Dehogyan mozdulok!

A bácsi távozott, Aladár pedig tartotta tovább a horgot s fölrántotta minduntalan, hogy nem akadt-e már reá halacska. Így persze még kevésbé lehetett szerencséje.

Egyszer már-már közel volt hozzá, hogy egy gyönyörű nagy hal akadjon a horogra. A tiszta vízben jól lehetett látni, a mint a hal közeledett és kerülgetni kezdte a vízben lebegő csalókat. Valami ravasz kópé öreg hal lehetett, mert tizszer is odauszott és beléje akart kapni a csalóknak, de mindég odább állt. Aladár, megemlékezve a bácsi tanácsáról, elfojtott lélekzettel mozdulatlanul tartotta a horogvesszőt, mert most már biztos reménye volt, hogy jó zsákmányhoz jut. Csakugyan, a hal nem bírt ellenállni a csábításnak, újra közeledett a csalóka felé és már beleharapni látszott. Ekkor taps hallatszott és valaki hangosan kiáltá.

— Beleharap! Beleharap!

De biz a hal ép azért nem harapott bele. Aladár meglepetésében megrántotta a horgot s a hal hirtelen odább uszott, még egyszer hátra nézve, mintha azt akarta volna mondani: »Köszönöm, nem kérek belőle s engem ugyan nem látsz többé.«

Aladár boszusan csapta a földre a horogvesszejét és szétnézett, hogy ki riasz-

totta el azt a gyönyörű halat. Nem kellett sokáig keresnie: a keskeny folyó tulsó partján a fűben hevert egy fiu, egy olyan furcsa alak, hogy Aladár csupa meglepetés miatt elfelejtette bosszuságát.

A fiu két vagy három évvel lehetett öregebb Bertinél. Valami furcsa tarka ruha volt rajta, minőt Aladár még soha sem látott, de mintha ezt a ruhát nem arra szabták volna, a ki viselte, mert ugyancsak bő volt rá mindenütt. Az is igaz, hogy sovány is volt az istenadta ficzkója, mint a hét szűk esztendő, arca sápadt, szemei mélyen beesve.

Mikor látta, hogy Aladár boszankodva tekint feléje, fölkel és illedelmesen, alázatosan mondá:

— Bocsánatot kérek, kedves ifiúr, hogy elriasztottam azt a szép halat... igazán nem akartam, azt hittem, már beleharapott a horogba.

Aladárnak, mint rendesen, az első jó szóra teljesen elmúlt minden haragja és barátságosan felelé:

— Sebaj, nem vesztek vele semmit. Ki vagy te, hogy hívnak?

— Magam sem tudom igazán. A mig szerepeltem, hol Pedro, hol Carlo volt a nevem, most meg Árva Bandinak hívnak.

— Szerepeltél? Hol szerepeltél? Talán színész voltál?

— Dehogy! Czirkuszban.

— Ahá! Tudom én, mi az! Látni ugyan még nem láttam, de már olvastam róla. Ugy-e, az nagyon szép?

— Már kinek hogy. A ki nézi, annak szép lehet, de a ki benne van a komédiában és fárad, annak nem mindig mu-

latságos. Hanem én azért mégis szerettem, kivált azokat az okos kutyákat, melyek mindenféle mesterségeket tudtak, aztán azokat a gyönyörű kis lovakat, melyek oly szépen táncoltak.

— A lovak táncoltak? Az szép lehet! Nekünk is van két szép kis lovunk, de azok nem tudnak táncolni.

— Persze, mert nem tanították. Fia talon kell kezdeni a tanítást.

— Valjon most még megtanulnák-e? Még nem nagyon öregek?

— Ha nem öregek, akkor még megtanulhatják. Hány évesek?

— A Villám a fiatalabbik, négy éves mult.

— Hm, az már sok; nem hiszem, hogy sokat tanulhasson.

— Kár! De hát mondd csak... izé... hogy is hívnak, olyan furcsa nevet mondál...

— Azok csak olyan czirkuszi nevek... tudja ifiúr, ott mindenki holmi idegen nevet kap, hogy az emberek azt higgyék, csupa idegen országbeli híres művész van a czirkuszban... de én már ugy is kikoptam belőle, most már csak Bandi vagyok.

— Jól van, hát mondd csak, Bandi: te is táncoltál a lovakon?

— Nem, nekem más mesterségem volt. Én kötél-táncos és erőművész voltam.

— Mi az az erőművész? Mit csináltál?

— Mindenféle nehéz mutatványokat. Végig sétáltam a kifeszített kötelen, ott a fejem tetejére álltam, a lábam fejével fogózva csüngtem lefelé és sok más effélet végeztem.

négis szeret-
tyákat, me-
eket tudtak,
kis lovakat,

Az szép le-
kis lovunk.
i.

hitották. Fia-

tanulnák-e?

or még meg-

ik, négy éves

nem hiszem,

csak..izé..
csa neveket

ruszi nevek..

i idegen ne-
gigék, csupa

ez van a czir-

is kikoptam
vagyok.

ak, Bandi: te

mesterségem

erőművész

z? Mit esi-

atványokat.

kötelen, ott

bam fejével

ok más effé-

— És most miért nem vagy ott?

— Mert már nem tudok ilyen pro-
dukciókat végezni.

— És miért nem?

— Mert szerencsétlenül jártam. Egy
este, mikor megint kötelen kellett tánczol-

SÉTALOVAGLÁS. (Lásd a 283. lapon.)

nom, rosszul feszítették ki a kötelet, le-
estem és nagy bajom történt. Eleinte azt
hitték, hogy meghaltam, de aztán fölélesz-

tettek és elvittek a kórházba, ott feküdtem
sokáig. Ott nagyon jól bántak velem,
mondhatom, de azért mégis nagyon elbali-

tottak, mert az orvos azt mondta, hogy ha meggyógyulok is, többé soha sem leszek arra való, hogy a mesterségemet folytassam. Erre aztán a czirkusz igazgatója ott hagyott, elvándoroltak más városba.

— És te mit csináltál?

— Egy napon azt mondták a kórházban, hogy már meggyógyultam, el kell mennem. El is mentem, de nem tudtam hova induljak... hanem szerencsére találkoztam egy öreg emberrel, meg a feleségével, a kik hajdan épen annál a czirkusznál szolgáltak; hát magukhoz vettek és most náluk vagyok.

— És jól bánnak veled?

— Elég jól, nem igen sokat vernek.

— Micsoda, nem sokat? Hát verni szoktak?

— Persze! Mikor kevés pénzt hozok haza, akkor kikapok.

— De hát mivel kereshetsz pénzt nekik?

— Furcsa! Hát kiállok az ut szélére és koldulok.

— Oh, az nem szép! Lásd, Bandi, inkább dolgoznod kellene valamit.

— Magam is gondoltam, de ha nem tudok mit. Ha tudnám, hol van a czirkuszom, utána mennék, talán mégis vehetnék valami hasznomat. Legalább látnám az én kedves lovacskáimat... ha egyebet nem, azt rám bízhatnák, hogy én viseljem a gondjukat. Ugy szerettem azokat a kedves állatokat! Soha sem látom őket többé.

És a szegény Árva Bandinak könygült a szemébe, egészen elszomorodott, úgy hogy a jószívü Aladár is majdhogy sírva nem fakadt. Hogy is ne, mikor olyan

szomorú sorsa van ennek a szegény fiúnak! Egyszerre aztán jutott eszébe valami.

— Tudod mit, Bandi? Soh'se busulj, van ám más szép lovacska is a világon. A mi Villámunk és Rárónk bizonyosan van olyan szép. Velem jössz, aztán együtt fogjuk gondját viselni. Villámnak... mert Villám az én kedvenczem.

Bandi hálásan nézett Aladárra, de aztán a fejét rázta.

— Köszönöm szépen a jóságát, kedves ifiur, de az nem lehet.

— Már ugyan mért ne lehetne? Neked nincs hol lenned, nekünk pedig nagy házuk van... de igen nagy ám. Aztán én majd megosztok veled mindent. Csak jöjj szaporán. Aztán ne szólíts engem mindig ifiurnak, hanem csak Aladárnak.

— Az sem lehet, kérem szépen. Én csak szegény koldusfiu vagyok.

— De nem leszel az, ha velem jössz. Aztán mondd csak, hány éves vagy?

— Nem tudom bizonyosan... valami tizenkét éves lehetek... talán még több is.

— Akkor te vagy az öregebbik. No's hát jöjj szaporán... nézd, amott a hid, jöjj keresztül.

De Bandi nem mozdult.

— No hát siess már! Mért nem indulsz?

— Nem lehet az, kedves ifiur. Mit mondana a mamája?

— Oh, az én mamám a legjobb macska a világon. Attól ne félj, szeretni fog ő téged is. Mi sokan vagyunk otthon; egygyel több vagy kevesebb, az már nem számít. Mi gyerekek heten vagyunk az asztalnál. Igaz a, mondd csak, talán éhes is vagy?

— Azt hiszem... bizén... még ma nem ettem semmit.

— Micsoda? Nem is ebédeltél? Hiszen akkor meghalsz éhen! No hát jöjj már szaporán, ozsonnára kapunk kávé és befőttet... majd neked adom a porciómat... vagy ha jobban szereted, vajás kenyeret kérünk; van ám nálunk minden. Majd meglátod, mennyivel jobb dolgod lesz nálunk, csak jöjj szaporán.

A szegény éhes árva fiú hogy tudott volna ilyen csábításnak ellenállani? Belegyezett tehát, hogy Aladárral megy.

— Hanem előbb még vissza kell mennem az öregekhez, kik eddig tartottak, el kell bucsuznom tőlök.

— Ugyan minek? Azok rossz emberek, vertek és éhezettek téged.

— De mégis csak befogadtak, mikor egészen elhagyatva álltam a világon... aztán ha éheztem is, de éhen még sem hagytak veszni. Hálátlan volnék, ha minden szó nélkül csak úgy megszökném.

Ezt Aladár úgy félig-meddig belátta, de mégsem tetszett neki a dolog.

— Hát azt hiszed, hogy okvetlenül vissza kell még egyszer oda menned?

— Okvetlenül.

— És hol van az?

— Az erdőcskén túl, a szomszéd faluban laknak, nem igen messze.

Ez még kevésbé tetszett Aladárnak. Ilyen nagy uton megeshetik, hogy Bandi mást gondol, vagy talán azok az emberek el sem eresztik, nem jön többé vissza. Ezen segíteni kell.

— Megállj csak, Bandi, én is veled megyek.

— De az mesze lesz az ifiurnak.

— Jó lábom van nekem; ha te megbírod, én is megbírom.

És tökéletesen megfélelkezve arról, hogy neki itt kellene megvárnia Tóni bácsit, gyorsan a hidnak került. Bandihoz ért, aztán mihamar eltűntek a közeli erdőn keresztül vezető uton.

Tóni bácsi, mikor visszatért, ugyan csak csodálkozott, hogy Aladárt nem találja. Azt Aladár még soha sem tette, hogy meg ne tartotta volna, amit a bácsinak ígért.

— Kissé sokáig maradtam oda, bizonyosau megunta a várakozást és hazament. Megállj, kopé, azért majd kikapsz.

De amint hazaért, megtudta, hogy még nem látták otthon. Most már aggódni kezdtek, keresték mindenfelé, de hiába, senki sem látta. Ozsonnára sem jött elő, már hozzá ültek a vacsorához is és Aladár még mindig nem tért haza, pedig már egészen besötétedett. Mindnyájan aggódtak, de senki sem annyira, mint Piroska. Sirva járt egyiktől a másikhoz és kérdezgette:

— Hol van Aladár? Hova lett az én kedves Aladárom? Ugy-é, nem ették meg a halak?

Csiritgatták a kicsikét, biztatták, hogy Aladár mindjárt megjön; de bizony most már mindnyájan aggódtak s a vacsoránál egyiknek sem volt étvágya, mert jó testvérek voltak, és ha néha holmi apró pör volt is köztök, igazán szerették egymást. Most pedig már csakugyan arra kellett gondolniok, hogy Aladárnak valami baja történt.

(Folytatása következik.)

A BÖGRE ÉS A CSÉSZE.

— Mese. —

BARNA Bögre és a hófehér Csésze ott álltak egymás mellett a nagy polczon. Tömérdek rokonuk: kanna, findsa, tálocska, tányér, nagy tál és más efféle volt ott velök együtt. Mindnyájan nagyon unatkoztak és nem tudtak mit csinálni. Ez pedig nem is csoda, mert még nagyon fiatalok voltak, csak épen most kerültek ki a gyárból.

— Nem szép dolog, hogy ebben a sötét tárházban tartanak, szólt elégedetlenül a barna Bögre.

— No bizony, ugyan mi a bajod? kérde hetykén a hófehér Csésze.

— Nincs egyéb bajom, mint neked; az csak hogy itt kell hiába töltenünk az időt, minden haszon nélkül.

— Csak magadról beszélsz. Én meg vagyok elégedve, jobban szeretem, ha nem nyulnak hozzám, így legalább nem törik le a karom... vagyis a fülem... mert én nem olyan durva portéka vagyok ám mint te, hanem finom uri jószág.

— Látom... olyan piczi vagy, hogy nem is tudom, mi hasznodat vehetnék.

— Már ugyan mért kellene valami

hasznomat venniök? Nem elég; ha néznek és gyönyörködnek bennem?

— Nekem nem volna elég, én azt szeretném, ha valakinek hasznára lehetnék.

PATAK PARTJÁN.

*Patak partján, sűrű erdőn
Billegerek szaladgálnak.
Majd virágos ápről ápru
Nagy boldogan szállodognak.
Meg ismét gyorsan lecsapra,
Folyton éhes és begyűlke
A gyamalan sátrakötőt
Mohósággal temetik be.
Hajj! — mindig is így volt s
így lesz,
Nagyon régi ez az ószék:
Hogy a ki erősebb, nagyobb,*

— Persze, mert érzed, hogy másképp rád sem néznének, szegény durva Bögre. Sajnálak, mondhatom, de röstellem is,

hogy itt állsz mellettem; még azt találják hinni, hogy valami közel atyafiak vagyunk.

Erre a szegény barna Bögre egy ki-

— Remélem, majd csak elvisznek, sóhajtá.

— Bár csak vinnének mielőbb, felelé a finyas Csésze. Én meg remélem, hogy azután soha sem találkozunk többet. Ha már el kell mennem erről a kényelmes helyről, csak magamhoz méltó helyre akarok jutni, valami uri polczra, a hol nem lesz semmi dolgom.

A szegény Bögre erre a vállát vonogatta volna, ha lett volna neki; de nem volt, hát csöndesen maradt. Hanem ha egyszerű és szerény volt is, azért benne is volt büszkeség, nem szólt tehát többet a finom fehér Csésze kiasszonyhoz. Nagyon unalmas és kellemetlen ugyan, ha olyannal kell együtt lenni, a kit nem szeretünk, de Bögre nem tehetett róla.

Ha ő nem tehetett, tehetett a gyáros. Másnap meg is örült mind a barna Bögre, mind a fehér Csésze, mert emberek jöttek és sok edényt szedegettek le, aztán rakosgatták be nagy kosarakba.

— No, talán rám is kerül most a sor, bizakodék Bögre.

— Talán elviszik, nem leszek többé ilyen durva tár-

csit megharagudott és most már ő is szeretett volna elmenni. Igen, de nem lévén ő lábas, hát csak ott kellett maradnia.

saságban, gondolá Csésze. Csak valahogy én hozzám is ne nyuljanak. Juj, milyen gorombán fogdossák szegényeket... hogy

csörömpölnek! Jaj, én tüstént darabokra hullanék, ha így megmarkolnának!

Pedig bizony őt is megmarkolták. És hiába finyáskodott, épen olyan goromba szalmába csavarták be, mint a többieket, s nem is tört le a füle. Mikor látta, hogy nem esik nagyobb baja, kissé belenyugodott, ámátor csöppet sem volt kellemes abban a ládában. Csak azt szerette volna tudni, hová fog innen kijutni.

Megtudta nem sokára. Kivették a ládából, gondosan megtörölték és kitétték egy fényes bolt ablakába. Már épen örülni akart, hogy ilyen szép helyre jutott, de hogy körülnézett, mit látott? Hát a barna Bögre megint ott állt a szomszédságában.

— Tudod mit? — szólt Bögre barátságosan; ugy látom, mi együvé tartozunk, együtt kell majd szolgálnunk, tehát legyünk jó pajtások.

— Abból ugyan semmi sem lesz. Miféle vakmerő beszéd ez, hogy mi együvé tartozhatnánk? Te hitvány Bögre vagy, én pedig kisasszonynak való babacsésze. A ki engem megvesz, az még csak rád sem néz.

A szerény Bögre ebbe is belenyugodott; de a hetyke finnyás Csésze megint csalódott.

Egy napon, a mint ott álltak a helyökön, egy öreges asszonyság sokáig nézegette őket is, a többi csészéket és más edényeket is, aztán így szólt a kereskedőhöz:

— Ez a kis baba-csésze kell nekem... meg az a kis bögre.

És megint begöngyölték mindkettejüket, ezuttal papirosba, és mikor megint

napvilágot láttak, asztalon álltak s egy kis leányka gyönyörködve nézte őket.

— Jaj de kedves kis csésze! Ez a bögre is szép... én ennek nagyon jó hasznát is fogom venni... ebből iszom majd a tejet magam is.

E naptól fogva mindketten Mariskának, a kisleánynak, szolgálatában állottak. Csakhogy egészen különböző volt a dolguk s a kényeskedő Csésze elégedetten mondogatá:

— Lám, engemet ide tesznek a diszes polczra és csak akkor vesz elő Mariska, mikor a bábuval játszik. Azt a szegény Bögrét meg ide-oda hányják, hideget-meleget öntenek belé, azt sem tudja, melyiktől repedjen meg.

De Bögre nem repedt meg egyiktől sem. Ő épen azt szerette, ami vele történt, s Mariska ugy megszokta, hogy már csak belőle tudott jóízűen inni. Minduntalan előkereste, vitte a konyhába, kertbe, mindig hasznát vette. A finnyás Csésze eleinte csak napokig, aztán hetekig elhagyottan állt ott a polczon; Mariska beleunt a bábu-ozsonna játékba, tehát a csészére sem volt szüksége, elment százszor is mellette, rá sem nézett. De a kis Bögre, az mindig kezében volt.

Ez már nagyon bántotta, boszantotta a gögös Csészét.

— Meg nem foghatom, mi lelte ezt a Mariskát... hát nem vagyok én sokkal szebb, sokkal finomabb? És még csak rám sem néznek, annyiba sem vesznek, mint valami törött cserepet.

Lassanként végkép elkeseredett, annál inkább, mert a polczon mindig hátrább-hátrább szorult.

— Haszontalan lom, kár is, hogy
helyet foglal.

Ott hátul belepte a por, elfelejtették,
nem gondolták rá többé.

— Ezt a sorsot érdemeltem én! so-
hajta. Az a hitvány Bögre milyen boldo-
gan él, hogy szeretik, én pedig itt busulok,
megvetve, elfeledve! Pedig milyen szép és
finom vagyok!

Egy öreg kanna erre megszólalt:

— Nem történik veled igazságtalan-
ság. Tartósan csak azt szeretik igazán,
a ki hasznos és derék, a ki szolgálatot
tud tenni. A kin nincs egyéb, csak hiu
czifraság és hasznára nem lehet senkinek,
azzal egy kicsit elmulatnak, aztán megun-
ják, sutba dobják és elfelejtik.

SÉTALOVAGLÁS.

(Képpel a 277. lapokon.)
NE féljen Paulácska,

Csikóm szelid fajta.

Látja milyen nyugton,

Bizton ülök rajta.

Főleg ha ezukorkát,

Ad csikóm szájába —

Nem ellenzi, hogy ha

Mellém ül fel rája.

Ugy-e, hogy jó ízűn

Rágja-ropogtatja?

Mint ha tudná: ki az,

Aki neki adta.

Már most hopp leányka!

Mellém a nyeregbe,

Sétalovaglásra

A kies berekbe!

A MAJOM ÉS A DISZNÓ.

— Állatmese. —

(Képpel a 284. lapon.)

ALLOD-E, majom koma, engedj bé-
kében pihennem! Elég akkor ko-
mediázni, mikor a gazdánk pa-
rancsolja.

— De most nincs itt a gazdánk, hát
én parancsolok.

— Ugyan hagyd el! Te is csak olyan
rabszolga vagy mint én; mire való már az
ilyen hetvenkedés?

— Most már azért is megmutatom,
hogy engedelmeskedni fogsz. Most csupa
mulatságból fogok rajtad nyargalászni a
kicsikémmel együtt.

— Én pedig csak azért sem moz-
dulok.

Egy kövér disznócska és egy nyug-
hatatlan majom pöröltek így a faluszélén,
hol gazdájok pihenőt tartott velök. Ván-
dor komediás volt a gazdájok s a disz-
nócska arra volt betanítva, hogy a hátán
nyargaltassa a majmot. Nem szívesen
tette biz ezt, de kénytelen volt vele. Mert
az orra keresztül volt furva s azon volt a
kantár keresztül huzva; nagyon fájt, ha
rángatták. Inkább ment tehát, a merre
rántották, épen mint valami jól betanított
paripa.

A majomnak persze kényelmesebb
volt a dolga, ámbár ő is csak azt csinálta,
amit a gazdájok parancsolt és kemény
verést kapott, ha néha elhibázta a szere-
pét. Hanem mikor a gazdájok nem ügyelt,
ő akart ura lenni a rőfögő paripának.
Most is a hátára ugrott és rángatta a
kantárt.

— Maradhass, ha mondom! szólt boszusan a disznócska. Tudod, hogy az nekem nagyon fáj.

— Akkor hát mozdulj szaporán! Kedvem van egy kis sétanyargalásra. Gyi!

— De nekem nincs kedvem!

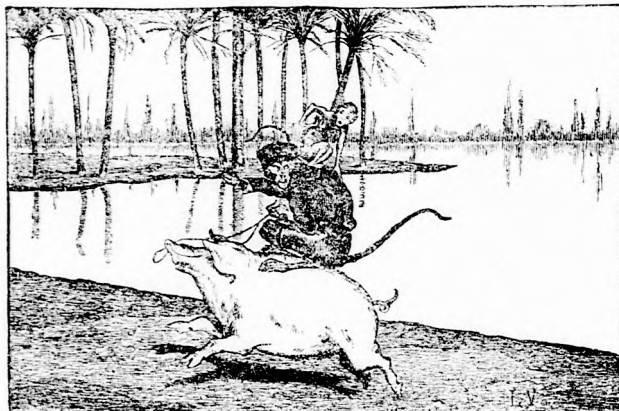
— Nincs? Akkor még jobban meg-rántom! Gyi te no!

A disznócska nem tehetett egyebet, föl kellett kelnie és nyargalni.

— No megállj, ezt megkeserülöd!

— Félek is én tőled! Én vagyok az ügyesebb, okosabb, előbbre való és most csak azért is megfuttatlak, mert azt mer-ted mondani, hogy egyformák vagyunk.

A disznócska nyargalt jobbra, balra, (Lásd a képet ezen a lapon.) a majom pedig, hátán a kicsike majmocskával, nagyon mulatságosnak találta, hogy egyszer a maga kedvéért kinozza szegény pajtását

... NYARGALT JOBBRÓL-BALRA.

Nem is gondolt már arra, hogy a disznócska fenyegetőzött, de meg mit is tehetne az az ügyetlen jószág?

Megtudta mihamar, még pedig keser-vesen.

Ott nyargalásztak egy tócsa partján s mikor a majom legkevésbé gondolta,— a disznócska hirtelen neki szaladt és bele rohant a vízbe. Neki ez persze kellemes fürdő volt, de bezzeg a két majmocska majd holtra ijedt. Az öreg majom eleresz-

tette a kantárt és sivalkodva fogózott a disznócska fejébe.

— Jaj, mit csinálsz! Megfulunk! Menj ki hamar!

— Dehogy megyek! Még mélyebbre megyek be. Most mutasd meg, hogy te vagy a hatalmas parancsolj nekem!

— Dehogy parancsolok! Oh, a világ-ért! Soha sem foglak bántani, csak most az egyszer bocsáss meg, ne fulassz bele a vízbe! Jaj jaj!

A disznócska még egy kicsit lubiczkolt, aztán kisétált a szárazra, hol már a gazdájok várt rá és ugyanesak megverte mindakettejüket.

— Jaj jaj! siránkozték a megjuhászodott majom, kellett ez nekem?! Ne akartam volna többnek látszani, mint ami vagyok és ne bántottam volna pajtásomat, semmi bajom sem történt volna!

CSATA UTÁN.

(Képpel a czimlapon)

S ZÉP JÁTÉK a katonásdi játék, a kis Dani nagyon szerette. El is volt ő erősen tökévelve, hogy huszár lesz belőle, addig pedig, amíg ez megtörténhetnék, játszott katonásdit Bélával, a ki szintén nagy barátja volt ennek a mulatságnak, kivált mikor Danival játszhatott.

Mert Béla jóval nagyobb és erősebb volt, tehát először is mindig ő volt a vezér és ha csatára került a sor, nem igen félt attól, hogy ő legyen a vesztes. Danika pedig belenyugodott sokáig, hogy neki kell mindig veszteni. Hanem egy napon aztán így szólt:

— Ma én leszek a magyar és te a török, én foglak megverni és te fogsz futni.

— Oh persze! Abból semmi sem lesz!

— De igen is lesz! Azért is megmutatom!

— Hát én is megmutatom! Csak azért sem lesz!

Béla bizony megtehetette volna egyszer kisebbik játszótársa kedvéért, de nem tette és egyszerre csak nagy sirás hallatszott az udvaron s Danika mint tönkre

vert sereg futott épen arra, a hol Örzse a ruhát sulykolta.

— No, mi az? Mi történt?

Danika úgy el volt keseredve, hogy szólni sem tudott.

— És hol a kabátkája? Mért vetette le? Hát a kezét mért tartja mindig hátra? Uram bocsá! Hiszen végig van hasitva az ujdonatuj szép nadrágja! Majd ad a mama!

— Én...én nem tettem... én csak játszottam... de Béla...

— Mit? Talán én vagyok az oka? Én nem vagyok az oka semminek.

Csak hogy ott volt a szomszédék Jóskája is és beleszólt:

— De igenis, Béla az oka; én láttam és azért szaladtam oda, de már későn. Viaskodtak, és Danika keményen védte magát; aztán egyszerre láttam, hogy már a fele sem játék, mert Béla letépte Danikának még a kabátját is, aztán birkóztak és Béla nagyon megöklelte Danikát, földhöz vágta, rángatta és ekkor eltépte a ruháját. Úgy volt.

— Hát én tehetek róla? Minek hagyta magát? Mért nem vágott ő engem a földhöz?... én nem sírnék, nem biz én.

Ekkor megszólalt valaki közlől.

— Majd fogsz alkalmasint sirni attól, ami most következik.

Az apa volt az, a ki azt mondta, mert a kertben sétálva meghallott mindent.

— Nincs mentséged, mondá aztán Bélához. Játékban soha sem szabad odáig menni, hogy fájdalmat, kárt okozunk. És annak, a ki nagyobb és erősebb, épen a játékban mindig kiméletesnek kell lenni, nem szabad minden áron megmutatni,

hogy ő a hatalmasabb, mert akkor játszótársának nincs mulatsága. A ki pedig játékból komoly dolgot csinál, sérti, bántja a gyöngébbet, büntetést érdemel. S hogy ezt el ne felejtse, megkapod, amit érdemeltél.

Meg is kapta.

Pár nap múlva megbékült Danikával s újra játszottak katonásdit, de Bélának gondja volt rá, hogy kár és sirás ne legyen a vége.

Számrejtvény.

Ki tudna közületek 1000-et öt egyenlő számmal leírni, de nullák nélkül?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXX. köt. 15-dik számában közölt kockarejtvény megfejtése:

Arany, rege, agár, nyerő.

Helyesen fejtették meg: Meitner Olga, Miklós és Elemér, Hatschek Ilona, Géza és Frigyes, Löwy Józsa, Kanitz Gizella, Hutiray testvérek, Wassermann Gizella, Mariska és Ilonka, Jónás Aladár és Béla, Péchy Laci. Kármán Elemér és Ferencz, Schüller Olga, Szemenyei Miczike, Andor és Kornél, Toldy Sarolta, Mautner Aladár, Záborszky Etelka és Anna, Devecis Anna és Gyula, Schmidt Ilona, Tausig Hugó, Langheim Pál, Kazy Pista, Spitzer Ödön, Szányi Aladár, Kelemen Ilonka, Kamer-mayer Györgyike, Mittelmann Adél és Rezső, Beck Róza, Modor Tercsi, Oberschall Jolán, Szabó Huska, Pollák Samu és Gyula, Tahy Sarolta és István, Hajós Magda, Blau Szidi, Wetzberg Etelka, Morvay Jankó, Gebhardt Mariska, Hoselitz Etelka, Jónás Ilona, Gerencsér Ilona, Guttmann Vilma és Lajos, Farkas Blanka és Berta, Szokolovits Iván, Liedemann Olga, Pfeifer Miksa és Izidor (kinek az írása? Azt gyanitom egyötöké sem. F. b.) Könczey Mariska, Jantner Margit, Pösch Gyula, Keczer Stefanie és Antal, Soós Elemér és Zoltán, Mocsáry testvérek, Brunner Henriette, Szluha Sarolta, Linksz Jenő, Kordina Mácsika, Herz Irma és Andor, Baranyovszky Matild, Sziklay Ilonka, Máday

Andor és Pista, Roth Jenő és Dezső, Singer Alfréd, Fischer Andor, gr. Szapáry Emike, Rósa Irén, Küszler Gizella, Sugár Jolán és Jenő, Rosenthal Gizi, Belcsák László, Menczer Szeréna és Árpád, Ludvig Rezső, Schárl Vilma, Gaugusch Antal, Kemény Jolán, Kovács Ilona, Frommer Imre, Stern Samu, Auerhammer Vilma és Krausz Toncsika (sajátkezű irást kívánok. F. b.), Kosutány Etelka és Mariska, Jellinek Szerafin, Braun Józsa, Beck Zsiga és Hugó, Apponyi Adél, Teréz, Gyula és Tóni, Mandl Géza, Moesz Emilia és Hermin, legifj. Dániel Pál (kinek az írása? F. b.) Bohm Gizella, Latkóczy Etel, Szász Margit, Urbán Mariska, Vértesi Margit, Ilona és Stefánia, Huber Tivadar és Ágoston, Boskovits Ilonka és Margit, Mailáth Flóra, Rozenberg Zoltán, Milassin Livia és Ilona, Fuchs Vilmos, Dózsa Aranka, Ilonka és Ödön, Schannen Alajos, Kaprinay Gizella, Kubinyi Irén, Radány Emilia és Jolánka, Tersánszky Szidike, Redlich Ella, Merza testvérek, Demeter Máli és Kata, Benke György, Ziehermann Vilma, Oravecz Juliska és Sándor, Visnya Aladár, Mezei Mariska és Ilona, Blum testvérek, Hegyi Sándor, Sevcik Matild, Rothermann Vilmos és Károly, Jenő Ilona, Matkovich Sárka (sajátkezű irást kívánok! F. b.) Weisz Béla és Kornél, Paulinyi Ida, Sztankay Évi és Ilka, Opitz Janka, Mandl Dezső, Baross Ágnes, Justh Matild, Weissenböck Gyula, Heckenast Margit, Braun Aranka, Karakásevics Jozefin, Somssich Tihamér és Ödön, Bittó Sándor, Horváth Jolánka és Józsika, Weöres Otti, Klein Etelka, Jacobovics Leó és Jenő, Weidlich Irma (sajátkezű irást kívánok! F. b.) Sántha Evilka és György, Fromm Erzsike, Szász Piroška, Dousa Vilma és Irma, Krausz Emil, Krüger Aladár, Mártonfalvai növendékek, Hajós Samu, Horváth Fanni, Ráday Ida, Koller Irma, Fekete Margit és Marietta, Dobák Berta, Kádics Ottokár, Dévai Janka és Nándor, Tóth Andor, Völgyessy Jenő, Schlichter Jakab, Lion Juliska, Neumann Fanni és Margit, Klinger Emilia, Szily Aranka, Ledniczky Ella és Jenő (kinek az írása? F. b.) Steiner Laci, Császár Klára, Polonyi Dezső, Kovács Margit, Irén és Béla, Király Flóra, Stauber Berta, Oberländer Malvinka, Kárpáthy testvérek, Traytler Irén és Dezső, Lakics Margit, Nádosy Irén, Schilling Ilma, Nagy Irma, Alexander Gyula, Lövinger Jenny, Vollhofer Gizella, Nedeczky Szendrő, Heckl Adél és Albert, Szemző Erzsike, Bornemisza Marianka, Volf Imre, Feuermann Kornél, Grunwald Olga, Ritter Irén, Svachulay Márta, Borsodi Örszike, Sándor és Béla, Jánoky Madocsány Gyula, Schwartz Berta, Irén és Józsi, Beck Róza, Székely Irén és László, Kronstein testvérek, Volf Lina, Hubert Czilka, Sárka és Lípót, Kelemen Blanka, Roth Eugenia, Bach Amóra, Grossmann Emil, Isaák Ilka, Deésy Józsi, Zág-

Dezső, Singer
y Emike, Rósa
olán és Jenő,
enczer Szeréna
lma, Gaugusch
lona, Frommer
ilma és Krausz
k. F. b.), Kosu-
Szeráfin, Braun
yi Adél, Teréz,
oesz Emilia és
az írása? F. b.)

Margit, Urbán
Stefánia, Huber
onka és Margit,
ltán, Milassin
Ózsa Aranka,
ajós, Kaprinay
ilia és Jolánka,
Merza testvé-
Benke György,
iska és Sándor,
és Ilona, Blum

Matild, Rother-
ona, Matkovich
b.) Weisz Béla
y Évi és Ilka,
és Ágnes, Justh
kenast Margit,
efin, Somssich
r, Horváth Jo-

Klein Etelka,
h Irma (saját-
tha Evilka és
Piroska, Dousa
Krüger Aladár,
Samu, Horváth
ekete Margit és
Ottokár, Dévai
ölgyessy Jenő,
amann Fanni és
nka, Ledniczky

Steiner Laci,
Kovács Margit,
er Berta, Ober-
érek, Traytler
Nádasy Irén,
exander Gyula,
ella, Nedeczky
zemző Erzsike,
re, Feuermann
rén, Svachulay
s Béla, Jánoky
a, Irén és Józsi,
Kronstein test-

Sárrika és Lipót,
Bach Amóra,
y Józsi, Zág-

ler Irén, Tigermann Margit és Nándor, Grünhut
Sigfrid (magyar aláírásban a vezetéknev az első,
F. b.) Varga Zsigmond, Rozsnyay Etelka és
Ilonka, Plachy Sári, Falcione László, Libay
László, Vitályos Mariska, Fekete Zoltán, Béli
Pál, Gyárfás Rózi, Haus Irma, Tarnóczy Vladi-
mir, Beliczey Erzsé, Dezsán Péter, Dull Andor,
Fleischman Irén, Dénes Ödön, Dorner Olga,
Donáth Dezső, Milhofer Riza, Hedvig és Margit,
Veress Sarolta, Tutajos Mihály, Roth Mariska és
Heléna, Breyer Irma és Sarolta, Gaál Emma,
Ernő és Elemér, Spitzer Emil, Leidenfrost Gyula,
Kohn Gizella és Gábor, Kaňka Irénke, Ruzska
Zoltán, Körmendy Elvira és Szerena, Menzl Ja-
kab és Izsó, Mangin Irén, Kohn Helén, Sarolta,
Zoltán és Elemér, Szabados Irma, Körmendy
Imre, Hecht Zsófia és Erzsébet, Szily Ferencz,
Deschán Benő és Akhill, Kell Lajos és Mihály,
Bauer Gusztáv, Konrád Ilona, Lusztig Mariska,
Sonnenberg Emma, Deutsch Frida, Galgóczy
Jolán, Kohn Rozina, Bukovszky Margit, Kőváry
testvérek, Binéter Anna.

*

A »KIS LAP« XXX. köt. 15-ik
számában közölt találós mese megfejtése:

Iz.

Helyesen fejtették meg: Schmidt
Ilona, Kármán Elemér és Ferencz, Mittelmann
Adél és Rezső, Jónás Aladár és Béla, Kamer-
mayer Györgyike, Toldy Sarolta, Beck Róza,
Modor Teresi, Oberschall Jolán, Szabó Iluska,
Sugár Jolán és Jenő, Schárl Vilma (hiányosan),
Gaugusch Antal, Bohn Gizella, Boskovits Ilonka
és Margit, Rozenberg Zoltán, Redlich Ella, Merza
testvérek, Demeter Máli és Kata, Benke György,
Radány Emilia és Jolánka (hiányosan), Zicher-
mann Vilma, Oravec Juliska, Ida és Sándor,
Weöreös Ottó, Jacobovics Leó és Jenő, Koller
Vilma, Dobák Berta, Kadics Ottokár, Dévai
Janka és Nándor, Tóth Andor, Völgyessy Jenő,
Schlichter Jakob (ugy emlékszem, hogy egyszer
már figyelmeztettek, mennyire izléstelen és
fonák dolog magyar névaláírásban francziás-
kodni és Jakab helyett »Jaques«-ot írni. Most
ismétlem, remélve, hogy figyelembe veszed.
F. b.), Lion Juliska, Geiringer Ida (megfejtésed,
mint láthatod, csak részben sikerült; irásoddal
azonban teljesen meg vagyok elégedve. F. b.)
Traytler Irén és Dezső, Feuermann Kornél,
Grünwald Olga, Jánoky-Madocsány Gyula, Beck
Róza, Kronstein testvérek, Volf Lina, Bach
Auróra, Isaák Ilka, Falcione László (szép írásod
dicséretet érdemel. F. b.) Libay László, Vitályos
Mariska, b. Geramb Alice, Haus Irma, Tarnóczy
Vladimir, Galgóczy Jolán.

*

A »KIS LAP« XXX. köt. 16-dik
számában közölt régiségi találós mese meg-
fejtése:

„A bunda meleget ad ám.“

Helyesen fejtették meg: Bolyó
Irén és Blanka, Unger Della és Rikhard, Auer
Jenő, Toldy Sarolta (? nevedet egészen és tisztán
írd ki, különben nem közölhetem. F. b.), Kár-
mán Elemér és Ferencz, Daru Náci, Blumen-
stock Ella, Fekete Andris, Rosenthal Gizi és Jenő,
Révfy Romana, Tausig Hugó, Szende Anna,
Strausz Elza és Irma, Leidenfrost Gyula, Som-
sich Jolán és Miklós, Belcsák László, Kamerm-
ayer Györgyike, Gebhardt Meriska, Feuermann
Kornél, Hutiray Andor, Haus Irma, Mangin Irén,
Kohn Helén, Sarolta, Zoltán és Elemér, Ruzska
Zoltán, Spitzer Emil, Krüger Aladár, Roth Ma-
riska és Helena, Milhofer Riza, Hedvig és Mar-
git, Donáth Rezső, Szabados Irma, Dunay Mar-
git, Deutsch Berta, Falcione Árpád, Pollák Samu
és Gyula, Bauer Gusztáv, Herz Kornél, Wasser-
mann Gizella és Ilonka, Várnai Ilona, Kobsin
Róza, Gaugusch Antal, Krausz Aranka, Moesz Mi-
cza és Hermin, Keczer Stefánie, Horváth Fanni,
Reiszig Lajos és Géza, Rosenberg Zoltán.

*

»A Kis Lap« XXX. köt. 13-ik számában kö-
zölt rejtélyek megfejtését utólagosan még beküld-
ték: Kohn Helén, Zoltán, Sarolta és Elemér.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Macsekó Szilárd. A Margitsziget minden
festői pontja megkapható fotográfiában Calde-
roni üzletében a Váci - utcában. Magáról a
szigetről Törs Kálmán a jeles író érdekes köny-
vet szerzett. — **Kaprinay Gizella.** A bélyegeket
bátran küldheted. A két kis tanuló nevében
köszönettel fogadom. Engedd meg, hogy másik
kérdésedre adósd maradjak a felelettel. —
Doromb Gyula. Nem irtad meg a megfejtését.
Ezzel együtt küldjed be még egyszer. — **Auer
Jenő.** Hogy Rontó Pál, Vad Laci ez idő szerint
nem szerepelnek, azt látszik mutatni, hogy talán
bizony megtértek s most jól viselkednek. Én
ugyan nem igen bizom bennök. — **Vitályos
Mariska.** Hogy ki volt nagyobb: 1-ső Mátyás
vagy 1-ső Lajos királyunk-é? — ezt nem a »Kis
Lap« szerkesztői rovatában döntenek el. De felelek
egy adomával: egy társaságban azt vitatták, ki
a különb költő, Arany-é vagy Petőfi? Csak nem
tudtak egy értelemre vergődni, amidőn egy jelen
dult ur így vágta el a kérdést, mondván: »Ej mit!
Sohase fészegessük, ki volt kettejük közt a na-
gyobb. Örülünk, hogy ilyen két hatalmas költőnk
van!« E mondás ama két királyunkra is rá illik.

Sohase keressük, melyike volt hatalmasabb? Örülünk rajta, hogy két ilyen királlyal dicsekedhünk. — **Spitzer Emil.** Képrejtvényeid közül az elsőt, mint ügyesebbet, megrajzoltatom. — **Damokos Iza, Rosenthal Gizé.** Francia gyermekü ajánlatom a »St. Nicolas« címűt, mely Párisban (rue Soufflot) Ch. Delagrave kiadásában jelen meg. Egy évre 20 frank. — **Iren** nével kaptam egy helyes megfejtést a koczkarejtvényre, de magában keresztnevet nem közölhetek. Vagy te is tán kis főhercegasszony vagy, mint Erzsébet? — **Ernő** nével is jött megfejtés, családi név nélkül. Te meg tán valami kis főherceg vagy? De nem, mert azok nem irnak poczás levelet. — **Mandl Géza.** Minden pénteken a szerkesztőségben. Látogatásodnak már azért is örülnék, mert mutatni fogja, hogy betegségedből kiépültél. — **Boross Andor és Filine.** A szép rózsakert köszönetemet. Mily boldogok vagytok, hogy naponként virágzó kertben sétálhattok s azt ápoljátok! — **Stauber Berta.** A kérdésekkel a kiadóhivatalhoz forduljatok. — **Nádasy Iren.** Köszönettel vettem a szives küldeményedet s már át is szolgáltattam. — **Schilling Ilma.** Kedvesen és gondosan irt levelednek nagyon megörültem. Magyarországon születél, vagy ott, ahonnan soraidat küldöd? Irásodra nézve megnyugtathatlak, csinos az. A többire nézve olvasd el figyelmesen e rovatot, s megleled szives ajánlatodra a választ. Nagyon természetes, hogyha egyszer Budapestre jössz, tárva előtted ajtóm. — **Alexander Gyula.** Hányszor ismétlem még, hogy én nem a rossz írást rovom meg, de a tisztátalant és rongyosat. — **Vollhofer Gizella.** Ha el van fogadva, csak a sorát várja. — **Ney Irma.** E rovatban megolvashatod a választ. Előre is köszönöm. — **Hajos Samu.** Önérzeted dicséretedre válik. — **Fischer Róza.** A bélyegek hiánytalanul érkeztek meg. Köszönetemet éretők. Hogy rabszolgát lehetne velők megváltani, csak afféle mese. Hiszen ott, ahol még tartanak rabszolgát, nem sokra becsülik ám az elhasznált levélbélyeget, tán még az ujat sem. — **Szász Piroska.** Ámbár ép a mult számban jelent meg hasonló: igyekezni fogok rajta, hogy ennek is helyet leljek. — **Schlesinger Frédi.** Nehány apró de lényeges változtatással a szorgalmasan szerkesztett rejtvény meg fog jelenni. — **Binéter Anna.** Az a sütemény nem érdemli meg a kitüntetés, melyet neki szántál. — **Tersánszky Szidike.** Küldheted bizvást. — **Radány testvérek.** Az üdvözlötet szívesen viszonzom. — **Kubinyi Iren.** Kérésedet teljesíteni fogom. — *Több rendbeli rejtvényt, elbeszélést stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

(Vége következik.)

BÜNTETÉS.

P. O., M. K., W. J. K. K., Ö. B. és J., B. J. levele, rendetlen írás vagy mocskos, rojtos szélű, gyűrött papírosa miatt, nem jöhettek tekintetbe.

GYÁSZ.

Éppen akkor, midőn a feltámadás ünnepe ragyog fel az égen s tündöklök a virágos földön: bocsátották a sirba

SZOKOLOVITS IVÁN

olvasó társatokat, ki f. h. 19. néhány napi szenvedés után, 13 éves korában, lehelve ki fiatal életét, szerető szüleinek nagy keservére, kiknek egyetlen gyermekük volt. Kömlyítsünk a sujtott édes apa és édes anya bánatán, kivéve belőle a mi részünket.

Nyugodjék a kis Iván békén a virágos hant alatt.

Forgó bácsi.

Jótékonyság.

A bölcsőde javára: Rech Dániel 1 frt. — Máday Pista 50 kr. — Kamermayer Györgyike és testvérei 1 frt. — Bydeskuthy Mariska 10 krt (mint két db 5 kros levélbélyeg árát.) — A már eddig kimutatott 485 frt 12 krral együtt összesen 487 frt 72 kr és 1db 10 frankos arany.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Szabó Hedvig és Albert 50 kr.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Máday Andor 50 kr. — Szabó Hedvig és Albert 50 kr. — Pollák Irenke 50 kr.

*

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az *Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!*

Forgó bácsi.